

عنوان مقاله:

بررسی و نقد رویکرد جامعه شناسی تاریخی شریعتی در اسلام شناسی

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های ادیبانی، دوره 9، شماره 17 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

نورسعید آسا - دانشجوی دکتری تاریخ اسلام، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یادگار امام خمینی، شهر ری، ایران

فرشته سادات اتفاق فر - استادیار گروه تاریخ، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یادگار امام خمینی، شهر ری، ایران

مهدی گلجان - استادیار گروه تاریخ، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یادگار امام خمینی، شهر ری، ایران

خلاصه مقاله:

بررسی روش شناسی شریعتی در اسلام شناسی نشان می دهد که خلاقیت ها و نوگرایی های وی در تفسیری متفاوت از دین بی شک نتیجه نوآوری های روش شناختی وی در به کارگیری دستاوردهای جامعه شناسی و فلسفه تاریخ جدید در بازتعریف مفاهیم و باورهای دینی است. رویکرد شریعتی در مطالعات اسلامی را می توان در بستر جامعه شناسی دین قرار داد. شریعتی همواره به سه مولفه تاریخ گرایی (توجه به پیشینه و نقش تاریخی پدیده ها)، عینیت گرایی و نگرش نظام مند به عنوان ویژگی های اصلی روش خود توجه کرده است. این مقاله با به کارگیری روش تاویلی با رویکرد تحلیلی در صدد است نشان دهد که روش منحصر به فرد شریعتی در مطالعات اسلام شناسی زمینه ساز توجه به ابعاد جدیدی در متون دینی و تاریخ اسلامی شده که از بستر آن امکان خوانشی ایدئولوژیک از دین برای وی فراهم شده است. در رویکرد اسلام شناسی شریعتی توجه ویژه ای به ظرفیت های سیاسی و اجتماعی دین اسلام و مذهب تشیع شده است.

کلمات کلیدی:

علی شریعتی، اسلام شناسی، جامعه شناسی تاریخی، عینیت گرایی، تاریخ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1271201>

